
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=68681>

ავტორი: თამარ ბუკია

ჟანრი: კრიტიკა-პუბლიცისტიკა

გამოქვეყნების დრო: 2013-05-25 18:24:37

საააააა, საით წასულან, საააააა....

ეს არც კრიტიკაა და არც პუბლიცისტიკა... და პროზა და პოეზია რომ არ არის, ეს ხომ ცალსახად ჩანს! მოკლედ, ვინაიდან არ ვიცოდი, რომელ ჟანრში უნდა დამედო, ისევ აქ განვათავსე. ამ წერილის მიზანი – ქულების დაგროვება არ არის... ეს მხოლოდ და მხოლოდ ჩემი გულისტკივილია! გული მწყდება. რაღაც ხდება საიგბე.

ოდესღაც, 2008 წელს, როცა საიგი თავისი არსებობის სულ რამდენიმე თვეს ითვლიდა, იუმერების რაოდენობა 300-მდე იყო... ან იქნებ არც! მაგრამ საიგი მდიდარი იყო ძალიან კარგი ავტორებით!

300 იუმერში 50 კარგი ავტორი – ჩანდა კიდეც და მათი შემოქმედებაც ლამის ზეპირად იცოდნენ დანარჩენებმა. 13.000 იუმერში კი – ჩაიკარგა ის 50 კარგი ავტორი!

და თანაც, იმ მართლა კარგი ავტორებიდან ნახევარზე მეტმა ან სულ მიაგოვა საიგი და ან წელიწადში ერთხელ თუ გამოჩნდებიან–ხოლმე, ახალი წლის მოსვლასავით!

დღემართო, როგორ მაკლია საიგბე ჩემი ნუკრი ბერეთელი, ჩემი როი, გიო საჯაია, ნიკა ჩერქეზიშვილი, გიო გაბაიძე, აჩი, გენრი, სულხანი, გიო არაბული, ნეკერა, ია–ია, ნუციკო დეკანოზიშვილი, ნინი–ნიჩორგა, გევისი დაქალი, მიხო მოსულიშვილი, ლუბა ელიაშვილი, ლიკა საჯაია, ჩემი ქაშიკა–დათა, ირინკა წიკლაური, სპილუკა, მარიამ წიკლაური, სანათა, რებეკა, პატარა აკაკი, იოჰან ხევსური, ანი – პატარა ბარცყი, ქარდა, პეტრე, ილგოსპირელი, პიკოლო – უცხო ჩიგი,, ჩემი მამლუქი და ჩემი ლეიქი მომენაგრა! შეიძლება თავად მას გაუკვირდეს კიდეც, მაგრამ ბაკურიც კი მომენაგრა, მიუხედავად იმისა, სულ რომ მეჩხუბებოდა, "რა ამბავია ამდენი ტაშ–ფანდური და სახინკლეში სიარულიო?!"... აბა სხვა კი არაფერი გვქონდა გასაყოფი?! :) მენაგრება მათი ძარღვიანი ლექსები და ღრმა აზრის მქონე მოთხრობები...

ჰა–რა–ლეს მოთხრობები მომენაგრა, უდიდესი სიბრძნითა და უსაზღვრო იუმორით გაჯერებული მოთხრობები! და მერე რა, თუ ხანდახან ფორუმზე შემოიხედება–ხოლმე? აღარაფერს წერს და... ან წერს და აღარაფერს დებს... ჩემთვის ამას ერთი ფასი აქვს! მე ვედარაფერს ვკითხულობ კახასებს და... თავისთვის წერს მხოლოდ?

რომელი ერთი ჩამოვთვალო?! დარწმუნებული ვარ, ბევრი გამომრჩა კიდეც ამ ჩამონათვალში... მაპატიეთ, ხალხო!

ცრემლებამდე მენაგრება ის ღრო, როცა ყველა ერთად ვიყავით! გადატანითი მნიშვნელობით ერთად კი არა, მართლა ერთად! როგორც წესი, თვეში ერთხელ მაინც ვიკრიბებოდით და რომელიმე კაფეში ან სახინკლეში მივდიოდით... ან სულაც ექსკურსიას ვაწყობდით–ხოლმე...

რამდენი კარგი რამ კეთდებოდა აქ, ვიდრე იუმერთა რაოდენობა 1.000–ც კი არ იყო და... როგორ აღარაფერი კეთდება ახლა, მიუხედავად იმისა, რომ ლამის 13.000 გავხდით!

=====

ლ უ ბ ა ს ვ ე რ ა ნ დ ა...

“როგორ მომენატრეთ ყველა,
გული უთქვენობით მტკივა....
ჩემთან ამოღითო”, - ლუბამ, -
“ჯერ ხომ არც თუ ისე ცივა?!
აგერ, ვერანდა მაქვს ღიღი!...
მოკლედ, ამოღითო... გელით!..”

თბილისს მოვექეცით თავზე,
ანძას ვეხებოდით ხელით...

ნუკრი – ამზადებდა მაყალს...
რობერტს – მწვადის აცმა ანდეს...
მოგი ხაჭაპურებს ჭრიდა,
მოგი – ხახვს აჭრიდა მწვადებს...

მოგი მიუცუცქდა არაყს,
მოგიც – ჭიქა ვისკით თბება...
ლუბას მეგობრობის სუფრა
სტუმრებს ვერანდაზე ხვდება!

შემდეგ - შემოდგომის წვიმამ
ყველა აგვახედა მაღლა...
ღმერთო, საოცრებას ვხედავთ
თუ ეს "მირაჟია" დადლის?! -
ერთად აღიოდნენ ცისკენ
აღამიანი და ძაღლი.

=====

ე რ თ ა ღ

გულები გადაჯაჭვული,
გადახლართული სულები...
ხან – ლიგ.კაფეში ჩამსხდარნი,
ხან – მარცყოს ამოსულები...

ხან – ნარიყალას სტუმრობენ,
ხან - მიჰყვებიან ქვაფენილს...
საკუთარ ლექსებს სტოვებენ
სარეცხის თოკზე გაფენილს...

ხან თმას და სახეს ირთავენ
შადრეენის მარგალიტებით...
სითბოს მჩუქნიან უსაზღვროს
ჩემი ღაბუა ჩიგები...

ამ სათაურებით ("ლუბას ვერანდა" და "ერთად"), ბარე, 15 ლექსი დაიწერა იმ დღეებში!

=====

ახლა კი... მხოლოდ ამ სიმღერის ტექსტი ამოტივტივდა გონებაში:

საააად, საით წასულან, საააად,
დღენი ჩვენი სიყვარულისააააააა...

არა და, მხოლოდ 5 წლისაა საიტი!